

Jakobs bref.

1 Kapitlet.

De förskingrade förmanas att icke fälla modet, då de råka i frestelse, samt att bedja, icke tviflande.

Jakob, Guds och Herren Jesu Kristi tjänare, helsar de tolf stammarna i förskingringen.

Jh. 7: 35; Ag. 8: 14; 2 Pet. 1: 1.

2 Mina bröder, hållen det för all glädje, när I råken i många-handa frestelser, Mt. 5: 11, 12; Ag. 5: 41; Ebr. 10: 34; 1 Pet. 1: 6.

3 vetande, att eder tros bepröfvande verkar uthållighet.

Rom. 5: 3; 1 Pet. 1: 7.

4 Men låten uthålligheten

* A. l.: för Namnets skull, (näml. Jesu namns).

hafva ett fullkomligt verk, på det att I mån vara fullkomliga och hela, så att ingenting fattas eder.

5 Men om det fattas någon af eder vishet, så bedje han af Gud, som välvilligt gifver åt alla och utan förebräelser, så skall hon gifvas åt honom. Ords. 2: 3; Jer. 29: 12; Mt. 7: 7, 8; Lk. 11: 9; Jh. 14: 13; 15: 7; Jak. 5: 16.

6 Men han bedje i tro, intet tviflande; ty den, som tviflar, är lik hafvets vågor, som drifvas och kastas af vinden.

Mk. 11: 24; Jh. 16: 23; 1 Jh. 3: 22; 5: 14, 15.

7 Ty en sådan människa tänke icke, att hon skall få något af Herren.

8 En tvchågsen man är ostadig i alla sina vägar. Jak. 4: 8.

9 Men den broder, som är ringa, berömmne sig af sin höghet;

10 och den, som är rik, *berömmne sig* af sin ringhet; ty såsom blomster på gräset skall han förgås.

Ps. 10: 3, 5; Jh. 14: 2; Ps. 102: 12; 103: 15; Es. 40: 6; 1 Kor. 7: 31; 1 Pet. 1: 24; 1 Jh. 2: 17; Jak. 4: 14.

11 Ty solen gick upp med sin hetta och förtorkade gräset, och dess blomster föll af, och dess utscendes fögring förgick; så skall ock den rike förvissna på sina vägar.

12 Salig är den man, som uthärdar frestelse; ty då han

har blifvit bepröfvad, skall han få lifvets krona, hvilken Herren har lofvat dem, som älska honom.

Job 5: 17; Ords. 3: 11; Ebr. 12: 5; 1 Pet. 3: 14; Upp. 3: 19; Mt. 10: 22; 19: 28, 29; 2 Tim. 4: 7, 8; Upp. 2: 10.

13 Ingen säge, då han frestas: Jag frestas af* Gud; ty Gud kan icke frestas af det onda, och själf frestar han ingen;

14 utan hvar och en frestas, då han af sin egen begjäreelse drages och lockas.

15 Därefter, sedan begjärelsen har afslat, föder hon synd; men sedan synden har blifvit fullkomnad, frambringar hon död.

Rom. 6: 23.

16 Faren icke vilse, mina älskade bröder.

17 Hvarje god gåfva och hvarje fullkomlig skänk nedkommer ofvanifrån, från ljusens Fader, hos hvilken det icke finnes någon förvandling eller omväxlings förmörkelse.

Ords. 2: 6; Jh. 3: 27; 1 Kor. 4: 7; Es. 14: 27; 46: 10; Mal. 3: 6; Rom. 11: 29.

18 Efter sin vilja har han födt oss genom sanningens ord, på det att vi må vara en förstling af hans skapade varelser.

Jh. 1: 13; 3: 3, 5; 1 Kor. 4: 15; Gal. 4: 19; 1 Pet. 1: 23.

19 Därför, mina älskade bröder, vare hvar och en människa snar till att höra, sen till att tala, sen till vrede.

Ords. 17: 27.

* Egentl.: från.

20 Ty en mans vrede verkar icke Guds rättfärdighet.

Pred. 7: 10.

21 Fördenskull, liggande bort all orenhet och onskans myckenhet, mottagen med saktmodighet det inplantade ordet, som kan frälsa edra själar.

Rom. 13: 12; Kol. 3: 8; 1 Pet. 2: 1; Lk. 8: 11; 1 Kor. 3: 6; Rom. 1: 16.

22 Och blifven ordets görare och icke allenast hörare, bedragande eder själfva.

Mt. 7: 21, 24; Lk. 11: 28; Rom. 2: 13; 1 Jh. 3: 7.

23 Ty om någon är en ordets hörare och icke görare, så är han lik en man, som betraktade sitt naturliga ansikte i en spegel. Mt. 7: 26; Lk. 6: 47.

24 Ty han betraktade sig och gick bort och glömde strax, hurudan han var.

25 Men den som har skådat in i den fullkomliga lagen, frihetens lag, och förblifvit därvid, och icke blifvit en glömsk hörare, utan en verklig görare, han skall vara salig i sitt görande.

Jak. 2: 12; Mt. 5: 19; Jh. 13: 17.

26 Om någon menar sig vara en gudsdyrkare, fastän han icke tyglar sin tunga, utan bedrager sitt hjärta, så är hans gudsdyrkan fåfäng.

Ps. 34: 14; 1 Pet. 3: 10; Jak. 3: 6.

27 Detta är inför Gud och Fadren en ren och obesmittad gudsdyrkan att besöka fader- och moderlösa barn och änkor i deras betryck och bevara sig obefläckad af världen.

2 Kapitlet.

Aposteln förmanar att icke hafva anseende till person; lärer, att tron utan gärningar är död.

Mina bröder, hafven utan anseende till person tron på vår Herre Jesus Kristus, härlighetens *Herre*.

2 Ty om det i eder församling komme in en man med guldring på fingret och i lysande klädnad, och äfven en fattig komme *därin* i oren klädnad,

3 och I sägen på honom, som bär den lysande klädanden, och saden: Sätt dig du bekvämt här, och saden till den fattige: Stå du där, eller: Sätt dig här nedanför min fotapall;

4 gjorden I icke då en åtskillnad* inom eder själfva och blefven domare med onda tankar?

5 Hören, mina älskade bröder, har icke Gud utvalt de fattiga i denna världen till att vara rika i tro och arfvingar till det rike, som han har lofvat dem, som älska honom? Mt. 5: 3; Jh. 7: 48; 1 Kor. 1: 26; Lk. 12: 21; 2 Mos. 20: 6; 1 Sam. 2: 30; Ords. 8: 17; 1 Kor. 2: 9; Jak. 1: 12.

6 Men I hafven föraktat den fattige. Förtrycka icke de rika eder, och draga icke de eder inför domstolarna?

7 Försmäda icke de det sköna namnet, efter hvilket I ären uppkallade?

8 Om I fullborden den ko-

* Eller: voren I icke då ovissa o. s. v.

nungsliga lagen efter skriften: »Du skall älska din nästa såsom dig själf», så gören I väl; 3 Mos. 19: 18; Mt. 22: 39; Mk. 12: 31; Rom. 13: 8, 9; Gal. 5: 14; Ef. 5: 2; 1 Tess. 4: 9.

9 men om I hafven anseende till person, så begån I en synd och blifven af lagen öfverbevisade såsom öfverträdare. 3 Mos. 19: 15; 5 Mos. 1: 17; 16: 19.

10 Ty den som håller hela lagen, men felar mot ett enda *bud*, han är skyldig efter alla. 5 Mos. 27: 26; Gal. 3: 10.

11 Ty den som sade: »Du skall icke begå äktenskapsbrott», han sade ock: »Du skall icke dräpa». Om du nu icke begår äktenskapsbrott, men dräper, så är du lagens öfverträdare.

2 Mos. 20: 13, 14; 5 Mos. 5: 17, 18.

12 Talen så, och gören så, som de, hvilka skola dömas efter frihetens lag.

Jak. 1: 25; Jh. 12: 48.

13 Ty domen är utan barmhärtighet mot den, som icke har gjort barmhärtighet; och barmhärtigheten berömmar sig mot domen. Mt. 6: 15; 18: 35; Mk. 11: 25; Lk. 16: 25; Mt. 25: 21, 42.

14 Hvertill gagnar det, mina bröder, om någon säger sig hafva tro, men icke har gärningar? Icke kan väl tron frälsa honom? Mt. 7: 26; Jak. 1: 23.

15 Om en broder eller syster är naken, och dem fattas födan för dagen, Lk. 3: 11; 1 Jh. 3: 17.

16 och någon af eder säger till dem: Gån i frid, värmen

eder och mätten eder, men I icke gifven dem kroppens nödtorft; hvartill gagnar det?

1 Jh. 3: 18.

17 Så är ock tron, om hon icke har gärningar, död i sig själf.

18 Men* någon torde säga: Du har tro, och jag har gärningar. Visa mig din tro utan gärningarna, så skall jag visa dig min tro genom mina gärningar.

19 Du tror, att Gud är en enda; däri gör du rätt; äfven de onda andarna tro *det* och bäfva. Mk. 1: 24; Lk. 4: 34.

20 Men vill du veta, du fåfängliga människa, att tron utan gärningarna är död?

21 Blef icke Abraham, vår fader, af gärningar rättfärdigad, då han offrade sin son Isak på altaret?

1 Mos. 22: 9, 12.

22 Du ser, att tron samverkade med hans gärningar, och att genom gärningarna tron blef fullkomnad, Ebr. 11: 17.

23 och skriften uppfylld, som säger: »Men Abraham trodde Gud, och det blef honom tillräknadt till rättfärdighet»; och han blef kallad Guds vän.

1 Mos. 15: 6; Rom. 4: 3; Gal. 3: 6;

2 Kr. 20: 7; Es. 41: 8.

24 Så sen I nu, att en människa rättfärdigas af gärningar och icke af tro allena.

25 Och blef icke på samma sätt äfven skökan Rahab rättfärdigad af gärningar, då hon

* Eller: Ja,

mottog sändebuden och släppte ut dem en annan väg?

Jos. 2: 1, 24; 6: 24; Ebr. 11: 31.

26 Ty likasom kroppen utan ande är död, så är ock tron utan gärningarna död.

3 Kapitlet.

De troende förmanas att icke lätt-sinnigt eftertrakta att blifva lärare och varnas för tungans synder.

Blifve icke, mina bröder, många af eder lärare, vetande, att vi skola få en sträng dom.

2 Ty i många stycken fela vi alla. Om någon icke felar i ord, är han en fullkomlig man, mäktig att tygla äfven hela sin kropp.

Ords. 20: 9; Pred. 7: 21; 1 Jh. 1: 8; Ps. 34: 14; 1 Pet. 3: 10; Jak. 1: 26.

3 Se, vi lägga betslen i hästarnas mun, på det att de må lyda oss, och vända *så* hela deras kropp. Ps. 32: 9.

4 Se, äfven skeppen, om de äro aldrig så stora och drifvas af våldsamma vindar, vändas af ett ganska litet roder, hvart-helst den styrandes håg vill.

5 Så är ock tungan en liten lem och gör *dock* stort väsen af sig. Se, en liten eld, huru stor skog han antänder!

Ps. 12: 4, 5; 73: 8, 9; Ords. 12: 8; 15: 2.

6 Tungan är ock en eld. Såsom en värld af orättfärdighet är tungan insatt bland våra lemmar, i det att hon befläcker* hela kroppen och sätter vårt

lefnadslopp i brand och sättes själf i brand af helvetet.

Mt. 15: 11, 18, 19; Mk. 7: 15, 20, 23.

7 Ty all natur, både fyrfotad-jurs och fåglars, både kräldjurs och hafsdjurs, tämjes och har blifvit tänd genom den mänskliga naturen,

8 men tungan kan ingen människa tämja, *hon är* ett obändigt ondt, full med dödligt gift.

9 Med henne välsigna vi Herren och Fadren, och med henne förbanna vi människorna, som äro skapade efter Guds beläte. 1 Mos. 1: 26, 27; 9: 6.

10 Från samma mun utgår välsignelse och förbannelse. Det bör icke, mina bröder, så vara.

11 Icke gifver väl källan från samma åder sött och bittert vatten?

12 Icke kan väl, mina bröder, ett fikonträd bära oliver, eller ett vinträd fikon? Så kan icke heller en salt källa gifva sött vatten.

13 Hvem är vis och förständig bland eder? Han vise genom sin goda vandel sina gärningar i visdomens saktmodighet.

14 Men om I hafven bitter afund och trötlystnad i edert hjärta, så berömmen eder icke och ljugen icke mot sanningen.

Rom. 13: 13.

15 Detta är icke en visdom, som kommer ned ofvanifrån,

* Eller: Tungan är ock en eld, en värld af orättfärdighet; tungan befinner sig bland våra lemmar, såsom den där befläcker.

utan den är jordisk, sinnlig, demonisk.

1 Kor. 2: 6, 7.

16 Ty hvarest afund och trätlystnad är, där är ostadighet och allt ondt verk.

1 Kor. 3: 3; Gal. 5: 19—21.

17 Men den visdom, som är ofvanifrån, är först ren, sedan fridsam, foglig, icke envis, full af barmhärtighet och goda frukter, opartisk och oskrymtad.

18 Men rättfärdighetens frukt utsås i frid för dem, som stifta frid.

Gal. 6: 8.

4 Kapitlet.

Aposteln förmanar till fridsamhet, bön, undflyende af världens vänskap, samt till ödmjukhet m. m.

Hvarifrån *uppkomma* krig och strider bland eder? Är det icke från detta, *nämli-*
ligen från edra lustar, som föra krig i edra lemmar?

Rom. 7: 23; 1 Pet. 2: 11.

2 I åstunden och hafven icke; I dräpen och afundens och kunnen icke vinna; I striden och krigen, och i hafven icke, därför att I icke bedjen.

Job 35: 12; Ps. 66: 18; Ords. 1: 28;

Jer. 11: 11; Mik. 3: 4.

3 I bedjen och fån icke, därför att I bedjen illa, *nämli-*
ligen på det att I mån förslösa det på edra lustar.

1 Jh. 3: 22; 5: 14.

4 I äktenskapsbryterskor, veten I icke, att världens vänskap är Guds fiendskap? Den som därför vill vara världens vän, han gör sig till Guds fiende.

Hes. 16; Os. 2; Jh. 15: 19; 17: 14;

Rom. 8: 8; Gal. 1: 10; 1 Jh. 2: 15.

5 Eller menen I, att skriften förgäfvets säger: »Ända till svartsjuka trängtar Anden, som har tagit sin boning i oss?»

Gal. 5: 17.

6 Men han gifver *desto* större nåd. Därför säger hon: »Gud sätter sig emot högmodiga, men ödmjuka gifver han nåd».

Ords. 3: 34; Mt. 23: 12; Lk. 1: 52;

1 Pet. 5: 5.

7 Så varen nu Gud undergifna. Stån djäfvulen emot, så skall han fly från eder.

Ef. 4: 27; 1 Pet. 5: 9.

8 Nalkens Gud, så skall han nalkas eder. Renen edra händer, I syndare, och helgen edra hjärtan, I tvehågsna.

Es. 1: 16—18; Sak. 1: 3; Jak. 1: 8.

9 Ängslens och sörjen och gråten; edert löje vände sig i sorg, och eder glädje i nedslagenhet.

Mt. 5: 4; Lk. 6: 21.

10 Ödnjukan eder inför Herren, så skall han upphöja eder.

Job 22: 29; Es. 66: 2; Lk. 14: 11;

1 Pet. 5: 6.

11 Förtalen icke hvarandra, bröder; den som förtalar en broder eller dömer sin broder, han förtalar lagen och dömer lagen. Men om du dömer lagen, så är du icke lagens görare, utan domare.

Mt. 7: 1; Rom. 2: 1; 1 Kor. 4: 5.

12 En enda är lagstiftaren och domaren, han som kan frälsa och fördärfa; men hvem är du, som dömer din nästa?

Rom. 14: 4.

13 Nu väl, I som sägen: I dag eller i morgon skola vi resa till den och den staden

och där tillbringa ett år och handla och vinna —

Ords. 27: 1; Lk. 12: 18.

14 I som icke veten, hvad morgondagen medför; ty hurudant är edert lif? En rök ären I, som synes en liten tid och sedan försvinner —

Es. 40: 6; 1 Kor. 7: 31; 1 Pet. 1: 24; 1 Jh. 2: 17; Jak. 1: 10.

15 i stället för att I skullen säga: Om Herren vill, och vi lefva, så skola vi ock göra det eller det*.

Ag. 18: 21; 1 Kor. 4: 19; Ebr. 6: 3.

16 Men nu berömmen I eder i eder stortalighet; all sådan berömmelse är ond.

17 Den som därför vet att göra, hvad som är godt, och icke gör det, för honom är det en synd. Lk. 12: 47; Jh. 9: 41; Rom. 1: 20, 21, 32; 2: 17, 18, 23.

5 Kapitlet.

De rika bestraffas, de troende förmanas att vara tåliga, att icke svärja, utan bedja, samt att bekänna synderna för hvarandra.

Nu väl, I rika, gråten och tjuten öfver edra förestående eländen. Ords. 11: 28.

2 Eder rikedom är förruttnad, och edra kläder äro uppåttna af mal. Mt. 16: 19, 20.

3 Edert guld och silfver är förrostadt, och deras rost skall vara eder till vittnesbörd och såsom en eld förtära edert kött. I hafven samlat skatter i de yttersta dagarna.

4 Se, arbetarnas af eder un-

danhållna lön, deras som hafva afmejat edra åkrar, skriar, och skördemännens rop hafva kommit till Herren Sebaots** öron.

3 Mos. 19: 13; 5 Mos. 24: 14, 15;

Job 24: 10, 11.

5 I hafven på jorden lefvat i kräslighet och vållust; I hafven gödt edra hjärtan, såsom på en slaktedag.

Job 21: 13; Lk. 12: 19; 16: 19, 25.

6 I hafven fördömt, I hafven dräpt den rättfärdige; han sätter sig icke emot eder.

7 Så varen nu tåliga, bröder, intill Herrens tillkommelse. Se, åkermannen väntar efter jordens dyrbara frukt, tåligt förbidande den, till dess han får ett höstregn och ett värregn. 5 Mos. 11: 14.

8 Så varen ock I tåliga; styrken edra hjärtan, ty Herrens tillkommelse är nära.

9 Sucken icke, bröder, mot hvarandra, på det att I icke mån blifva dömda. Se, domaren står för dörren.

10 Tagen, mina bröder, till föredöme i lidandet och tålmodet profeterna, som talade i Herrens namn. Mt. 5: 12.

11 Se, vi prisa dem saliga, som hafva uthärdat. Om Jobs uthållighet hafven I hört, och det slut, som Herren gjorde***, hafven I sett; ty Herren är kärleksrik och barmhärtig.

Job 1: 21, 22; 42: 10; Ps. 103: 8.

12 Men framför allt, mina

* Eller: om Herren vill, så skola vi både lefva och göra det eller det.

** Egentl.: (de himmelska) härskarornas Herres.

*** Ordagrant: Herrens slut.

bröder, svärjen icke, hvarken vid himmelen eller vid jorden eller någon annan ed; utan edert ja vare ja, och edert nej vare nej, på det att I icke mån falla under *någon* dom.

Mt. 5: 34, f.; 2 Kor. 1: 17, 18.

13 Lider någon bland eder ondt, så bedje han; är någon vid godt mod, så sjunge han lofsånger.

Ef. 5: 19.

14 Är någon bland eder sjuk, så kalle han till sig församlingens äldsta, och de bedje öfver honom, smörjande honom med olja i Herrens namn;

Mk. 6: 13; 16: 18.

15 så skall trons bön frälsa den lidande, och Herren skall hjälpa honom upp, och om han har begått synder, skall det förlätas honom.

16 Bekännen därför för hvarandra edra öfverträdelse och

bedjen för hvarandra, på det att I mån blifva helade. En rättfärdig mans bön förmår mycket med sin verksamhet.*

Jak. 1: 5.

17 Elias var en människa, lika beskaffad som vi, och han bad en bön, att det icke skulle regna, och det regnade icke på jorden i tre år och sex månader.

1 Kon. 17: 1; Lk. 4: 25.

18 Och han bad åter, och himmelen gaf regn, och jorden bar sin frukt.

1 Kon. 18: 41, f.

19 Mina bröder, om någon bland eder far vilse från sanningen, och någon omvänder honom,

Mt. 18: 15.

20 så må han veta, att den som omvänder en syndare från hans vägs villa, han frälsar en själ från döden och öfverskyler en myckenhet af synder.

Ords. 10: 12; 1 Pet. 4: 8.